

நினைவுகொள்வது சற்று முன்பின்னாக இருக்கும். இருபத்து ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு. ஒரு சால விபத்தில் திடீரென்று திலக ரோடும் போலீஸ் காவல நிலையத்திலிருந்து வந்த போலீஸ் ஜீப் (ஆமாம், போலீஸ் ஜீப் தான்) மோதி என் கால் முறிந்தது. இத தோடும் இரண்டு மூன்று ஆயிற்று. முறிந்த கால் எலும்பு மறுபடியும் ஒன்று சேர்ந்து வந்த சமயம். வீட்டில் படுக்கையிலேயே தான் வாசம் படிக்கலாம். பக்கத்தில் தொலகை காட்சிப் பட்டி. அக்காலத்தில் தொலகை காட்சி அவ்வளவு சுவாரஸ்யமாக இருந்ததில்லை. மாலையே மணிக்கூத்து தான் அது விழித்தெழும். எழுந்ததும் சிதரஹாரும் காந்தான் ஹிந்திசீரியலும் தான் கதி என்றிருக்க வேண்டும். உலகம் முழுதும் அப்போது பட்டியின் முன்கண்கொட்டாது அமர்ந்திருக்கும். ஆதலால் டேபிரிகார்டர் தான் வேண்டும் சமயத்தில் எல்லாம் உயிர்த்தெழும். கிட்டப்பாவிலிருந்து குமார் கந்தர்வா வரகைக்கும் எனக்கும் வேண்டும் பாட்டைப் பாடவார்கள். அந்த 1988-ம் வருடத்தில் தான், ஏதோ ஒரு மாதம். ஒரு நாள். சங்கீத நாடக அகாடமியிலிருந்து நண்பர் கே.எஸ்.ராஜநே திரன் வந்திருந்தார். அந்நாட்களில் அவ்வப்போது வந்து என் தனிமையை மறக்கச் செய்த நண்பர்களில் அவரும் ஒருவர். அந்தப்பா ஹிந்து ராவ் ஹாஸ்பிடலில் சிகிச்சை தொடங்கிய நாட்களிலிருந்து தொடக்கம். ஹாஸ்பிடலில் லியின் வடக்கு ஓரம்.. என் வீட்டு தில்லியின் தற்கு ஓரம். விபத்துக்கு முந்திய காலங்களில் சினிமாவோ, நாடகமோ, நாட்டியமோ விழாக்களோ எதுவானாலும் மையைக் கொள்வது அந்த மண்டி ஹெளஸ் சந்திப்பில் தான். சங்கீத நாடக அகாடமியும் அங்கு தான். ஆக, என் மாலையே பொழுதுகள் எப்படி கழியும் என்பது என் எல்லா நண்பர்களைப் போல அவருக்கும் தெரியும். வந்தவர் சங்கீத நாடக என்னும் அகாடமியின் பத்திரிகைக்காக இந்நிய நடனங்கள் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதித் தரவேண்டும் என்றார். கால முறிவானதால் நான் நீண்ட விடுமுறையில் இருந்தேன். படிக்க எழுத நிறைய நேரம் கிடைத்த ஒரு சளகரியம். கால் எலும்பு முறிந்து நடக்க முடியாது போனாலும் ஒரு அசளகரியத்தையே ஒரு சளகரியம் பிறந்து விடுகிறது. கையெழுத்துப் பிரதியாகக் கொடுத்தாலும் எடுத்துக்கொள்ள, தெரிந்தவர்கள் தயங்குவதில்லை. அது சாஹித்ய அகாடமியின் என்சைக்ளோபீடியாவோ, பத்திரிகைகளோ, அல்லது பட்டியல் லிங்க் போன்ற தனியார் பத்திரிகைகளோ, எதாக இருந்தாலும், அதில் இருந்தவர்கள் என் நிலை தெரிந்தவர்கள்.

ராஜநே திரனுடன் அனகேமாக ஏழெட்டு வருஷங்களாகப் பழக்கம். சங்கீத நாடக அகாடமியில் அவர் சேர்ந்ததிலிருந்து. யாத்ராவில் அவரை பீட்டர் பரபிக்ஸ் பற்றியும்,

இன்னொரு டரைக்டர் ரிச்சர்ட் ஷெக்னர் தசீ ய நாடகப் பள்ளியில் சுகொவின் சரெரி ஆர்ச்சர்ட்-ஐ திறந்த வளியில் பல வறூ இடங்களில் நடிப்புக் களத்தை மாற்றி, ஓர் புது முறையில் நாடகத்தையிக் கியிருந்தார். அது எனக்கு புதுமையாகவும் சுவாரஸ்யம் மிகுந்ததாகவும் இருந்தது. அவர் பற்றியும் யாத்ராவுக்கு எழுதச் சொல்லி வளியிட்புருந்தனே இருவரும் தேம் நாடக இயக்கத்தின் புதிய பார்வைக்காக, தனித்வத்துக்காக, அறியப்படுபவர்கள். ராஜநே திரனுடனான என நட்பு விசித்திரமானது. தழுவலும் உரசலும் அடிக் கடி நிகழ்வுது. அவர் உரசிக் கொண்டு சிலர் வார். நான் வாளாவிருந்து வடிக் கை பார்ப்பனே. பின் மறுபடியும் எப்படியோ சரேந்து கொள்வோம். பகமை என்பது என்றும் நரேந்தத்தில்லை. கடசையாக, எனக்கு விபத்து நரேவதற்கு சற்று முன் சங்கீ த நாடக அகாடமி அப்போது தடாடங் கியிருந்த தனே பிராந்தீ ய நாடக விழாவைக் கான நாடகத் தரேவாக் கட்டத்ததுக்குச் சனெற்று மத்தது சாமியின் நாடகம், (கடவுள் என்று தான் நினவை) என சிபாரிசில் தரேவா சயெய்ப்பட்டது. ஆனால் என துரதிரஷ்டம் அதுவும் மற்ற தனெ மொழி நாடகங்களும் மடேயைறும் விழாக் களிக் கொட்டையில் நடக்க விரைகும் போது கால எலும்பு முறிந்த நான் மருத்துவ மனையில் இருந்தனே.

எங்கள் இருரின் நட்பு அவ்வப்போதைய சிறிய உரசல்களால் எல்லாம் உடன்து விடுவதில்லை. நடனங்களில் என விரும்பும் ஈடூபாடும் ராஜநே திரனுக்குத் தெரியும். ஆனால் சங்கீ த நாடகப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருக்கும் அபிஜீ த் சட்டர் ஜிக் கு எப்படித் தெரியும்? அவரோடும் நான் அதிகம் பழகியதில்லை. ராஜநே திரனின் அறகைக் கு அடுத்த அறவை அவரது. மற்ற சிலரோடும் அதிகம் பழகும் உண்டதே தவிர அபிஜீ த் தோடும், அல்ல. ராஜநே திரன் சொல்லியிருக்கக் கட்டும். என்னவாக இருந்தால் எனன், எனக்கு சூற்றி நிலவும் நடனங்கள் பற்றி, சொல்லக் கொஞ்சம் இருந்தது. அதை நானாக எழுதி அனுப்பினால் ஏற்பவர்கைக் காண்பது துரலபம்.. ஆனால் சங்கீ த நாடகப் பத்திரிகையின் சார்பில் கடைக் கப்படும் போது எனக்கு உற்சாகம் தான். இதற்கென நே நடத்தப்படும் பத்திரிகை ஆயிற்றே! நான் சொல்ல விரும்பும் கருத்துக்கள் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் பார்வையில் படும். அவர்கள் கவனிப்பும் பெறும். காட்டமான எதிரொலிகளும் எழும். நல்லது தானே.

அதற்கும் முன்னர் சொல்ல விரும்பியவற்றில் சிலவற்றைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாய்க்கும் சந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்து சொல்லி வந்திருக்கிறனே. இப்போது என மீ து திணிக் கப்பட்டுள்ள கட்டாய விடும் முறையின் சாவகாசத்தில் கொஞ்சம் விஸ்தாரமாகவே சொல்லலாம் என்று தானே நிறு எழுதி அனுப்பினனே. **Indian Dance traditions – Frozen in Samapada** (சம்பாதத்தில் உறநை துவிட்ட இந்திய நடனங்கள்) என்ற தலைப்பில். ஓர் மாதகாலமோ எனவனவோ கழிந்த பிறகு, அபிஜீ த் சட்டர் ஜி அதைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். அதைப் பிரசுரிக் க முடியாதது பற்றி வருந்தி, அதற்கான காரணங்களை விரிவாக எழுதி ஓர் நீண்ட கடிதமும் எழுதினார். தான் சங்கீ த் அகாடமியில் இருந்து கொண்டு, அந்த அகாடமியால் கௌரவிக் கப்பட்டும், அதில் உயர்ஸ்தானங்களில் ஆலோசகர்களாக இருக்கும் புகழ் பெற்றவர்களை விமர்சிக்கும் கட்டுரை ஒன்றை அகாடமி வளியிடும் பத்திரிகையிலேயே வளியிடும்வது சாததியம் இல்லாது என்று. கஷ்டப்பட்டும் ஓர் வாய்ப்பு வந்தபோது எழுதியது இப்படி ஆயிற்றே என்ற வரூத்தம் இருந்த போதிலும், அபிஜீ த் தன் காரணங்களை விரிவாக எழுதியதும் (...some of your opinions, especially about our prominent dancers, would be misconstrued, if published in the Akademi's journal, Sangeet Natak) அத்தோடும் கிருஷ்ண சதைன்ய (என்ற பெயரில் எழுதிவர் அவரது இயற்பெயர் எம்.கே. நாயர் என்று நினவை) அந்நாளில்

தில்லியில் இருந்த ஒரு கலை இலக்கிய ஜாம்பவான்) எழுதியிருந்த ஒரு கட்டுரை ஒன்றின் பிரதியையும் உடன் வதைத் திருந்தார். அது மிக ஆழமான பார்வை கொண்ட ஆனால் சச்சரவு எதையும் எழுப்பாத, கட்டுரை. அந்த ஆழத்தை விரும்பாதவர்கள் பக்கங்களைப் புரட்டிச் சில வாரங்கள். விரும்புபவர்கள். “good, excellent piece” என்ற மனதுக்குள் சொல்லி நகர்வார்கள். கதக நடனம் ஒரு கலையே இல்லை. என்றோ கொஞ்சம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப் போனால் அது கிட்டத்தட்ட ஒரு சர்க்கஸ் என்று நான் சொல்லியிருந்தனே. கிருஷ்ண சதைன யா சொல்லவில்லை; வடநாட்டில் இருக்கும் ஒன்றே ஒன்றையும் ஒன்றுமில்லாததாக அவர் ஆக்க விரும்பவில்லை. பத்மா சும்பிரமணியம் செய்வது தமிழ்சினிமா ஆகிவிட்டது, நடனம் இல்லை. என்றும் அவர் சொல்லவில்லை. இதற்கு அர்த்தம் என்னுடைய பார்வையும் அக்கறையையும் வறோ, கிருஷ்ண சதைன யாவினது வறோ என்பது தான். அவரது, “Naïve longings for winds of change: Indian Dance. என்னவாக இருந்தாலும் அவரது சொல்முறை வறோ. என்னது வறோ.

அபிஜீத்தின் கட்டுக்களையும் நிர்ப்பந்தங்களையும் நான் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. கட்சியில் சம்பாத்ததில் உறந்த இந்திய நடனங்கள் கட்டுரை அதன் முழுமையில், தமிழ் ஹிந்து இணையதளத்தில் இப்போதுதான் சில வருஷங்கள் முன்பு பிரசுரமானது. விரும்புபவர்கள் அதன் ஐந்து பகுதிகளையும் இங்கு பார்க்கலாம், முடிந்தால் பதிகவும் செய்யலாம்: (<http://www.tamilhindu.com/author/vesa/page/5/>) ஆனால் எனக்கு அபிஜீத்தின் பரேல் கோபம் எழவில்லை. அவர் நிலை எனக்குப் புரிந்தது. அத்தோடு அவர் நிலையை விளக்க அவர் எழுத்துக்கொண்ட பிரயாசைகள் என்னமென நிகழ்ச்சியைத் தது. அவர் நிலையை நான் நினதை துப் பார்க்கவில்லை. அதற்கு முன்னால், முன் சொன்னபடி, இதில் சொன்ன விஷயங்களில் சில, நான் எழுதி பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகியிருந்தன. 1970 களில் ஞானரதம் பத்திரிகைக்காக, அம்பையைப் பட்டிகண்டதும் அது பின்னர் யாத்ராவில் பிரசுரமானது. நண்பர் ஒருவர் இன்றைக்கு எனப் பொண் நாட்டியம் நடக்கிறது நீங்கள் பார்க்கணும் வாரங்கள் என்று அழைத்து, அந்தப் பண ஆபியது எனக்குப் பிடித்துப் போக, அதைப் பற்றி எழுதி விளக்க பத்திரிகைக்கு அனுப்பி அது பிரசுரமானது (LINK, New Delhi, December 20, 1987) மட்டுமல்ல, அந்தப் பத்திரிகையில் கலைப் பகுதிக்கு ஆசிரியராக இருந்தவர், யாமினி கிருஷ்ணமீர்த்தியின் தீவிர சிகராக இருந்த போதிலும், அதில் கண்டிருந்த யாமினியைப் பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகளையும் பாராட்டாது, “சாமிநாதன் என்ன எழுதினாலும் கொண்டு வா, போடலாம்” என்று வறோ பட்டரியட் பத்திரிகையில் சட்ட விவகார நிரூபாக இருந்த என நண்பர் ஆர்வங்கட் ராமன் மல்லம் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார். இப்போது அந்தப் பண, இந்துமதி, அமெரிக்காவில் வாசம். பள்ளி ஒன்று நடத்திக் கொண்டு நடனம் கற்றுத் தருகிறாள் என்று தனெறல் என்னும் அமெரிக்க தமிழ் பத்திரிகையிலிருந்து தெரிகிறது.

பின்னர் விளக்க, பட்டரியட் இரண்டிலும் நிறையவே எழுதினேன். கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்தாலும் தடையிருந்ததில்லை. பின்னர் ஒரு நாள் என நண்பர் ஆர்வங்கட் ராமன் மல்லம் யாமினி கிருஷ்ணமீர்த்தியைப் பிடித்துப் பிடித்து ஒரு Coffee Table Book ஒன்று அவரைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என்றார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. என்னைப் பற்றி தெரியுமா? நான் என்ன எழுதுகிறேன் என்று தெரியுமா? என்று கேட்டனே. “தெரியும்” என்று சொல்லி அவரைப் பற்றி எழுதியவை அடங்கிய ஓபலை எனிடம் கொடுத்தார்.

அதில் நான் முன்னர் லிங்கில் அவரைப் பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள் அடங்கிய கட்டுரையும் சகேரிக் கப் பட்டிருப்பதைக் காட்டினார். எழுதினனே தான் வழக்கம் போல் எனப் போக்கில்.. ஆனால் அது பிரச்சுரமாக வில்லை. ஒரு அழகும் பலமான தொடர்புகளும் கொண்ட ஒரு பெண்மணி, தில்லி அறிந்த பத்திரிகை விமர்சனம் எழுதும் பெண்மணி எனக் கூப்போட்டியாக வந்ததில் நான் தோற்றுவிட்டேன். என்னிடமும் கூறாதே இரூந்தது. **Coffee Table Book** பதிப்பதற்கு கல்ல. காத்திருக்கும் சற்று நேரத்துக்கு, புரட்டிப் பார்ப்பதற்கு. சொல் எளிமையும் கவர்ச்சியும் தவே. இரூப்பினும் யாமினி கிருஷ்ணமீர்த்தி தயாரித்த நாட்டியாஞ்சலி என்னும் நாட்டியத் தொடர் ஒன்று கோவில் களையும் அதை மையமாகக் கொண்டு எழுந்த நாட்டியம் பற்றியுமான தொலைக் காட்சி தொடரில் பாதி வறையாரோ எழுத, ஆறு தொடர்களுக்கு நான் ஸ்க்ரிப்ட் எழுதினனே. என விமர்சனக் கருத்துக்கள் தடயாக இரூக்கவில்லை. அதுவும் எனக்கு ஒரு புதிய அனுபவம். சந்தோஷமாக இரூந்தது எழுதும் அனுபவம்.

இடையில் அபிஜீத் திருப்பி அனுப்பிய இந்திய நடனங்கள் பற்றிய அந்தக் கட்டுரை **FROZEN IN TIME** என்ற தலைப்பில் **SUNDAY MAIL**. பத்திரிகையின் (May 14-20, 1989) இதழின் முதல் பக்கத்தில் பிரச்சுரமானது. ஆனால், எழுதச் சொல்லிவிட்டு, திருப்பி அனுப்பிவிட்டாரே என்ற மன வரூத்தம் இரூந்தது தான். ஆனால் இவர் பத்திரிகையாசிரியர் என்ற அகங்காரத்தோடு செயல்படவில்லை. வறையூ இதத்தில் இரூந்தால் அவர் துத்திரூக்க மாட்டார். இரூக்கூமிடம் அப்பி. இவ்வளவு திரும்புமனத் ததைத் திறந்து எழுதுபவரிடம் என்ற மூரட்டு அபிப்பிராயங்களைப் போடச் சொல்லி வற்புறுத்த முடியாது. அந்தக் கடிதம் ஒரு வித்தியாசமான மனிதரான எனக்குக் காட்டியது. திரும்பவும் சங்கீத் நாடக பத்திரிகைக்கு எழுதச் சொல்கிறார். எதுபற்றி எழுதலாம் என்று நானேயேயேசித்து எழுதலாம் என்கிறார். ஆக, எனக்கு. அபிஜீத் துடன் ஏதுமனக் கசப்பும் எழவில்லை. நான் நலம் பெற்று வந்ததும் எங்கள் சந்திப்புகள் ராஜநே திரனுடனான நெருக்கத்தை அபிஜீத் துடனும் தந்தன. இடையில் தில்லிக் கு தோல்பாவகைக் கித்தது, மூருகனது ஒரு நிகழ்வு தில்லியின் எக்ஸிபிஷன் க்ரௌண்ட்ஸில். அது தான் நான் பாரக் கும் முதல் தோல்பாவகைக் கித்தது. தமிழ் நாட்டுக் கித்தது. அதைப் பற்றி உடன் ஹிந்துஸ்தான் பத்திரிகையில் எழுதி அதை அன்றைய சங்கீத் நாடக அகாடமியின் சக்ரடரி கசேவ் கொதாரிக் கு அனுப்பினனே. என விருப்பம் சங்கீத் நாடக அகாடமி நடத்தும் **folk dance festival**-ல் தமிழ் நாட்டு தோல்பாவகைக் கித்ததையும் அகாடமி கவனத்தில் கொள்ள வணேடும் என்பது. இந்த மாதிரி ஒரு விழாவில் தான் என வாழ்வில் முதன் முறையாக தரூக்கித்தது பாரக் கும் பாக் கியம் கிடதைத்தது. அன்று 1966-ல் ஒரு நாள் பூரிசை நட்சே தம் பிரானின் தரூக்கித்தது பார்த்து வியந்து தீ பம் பத்திரிகையில் எழுதினனே. அதைப் பதித்த பிறகு ந.முத்துசாமி தரூக்கித்தது ஆர்வலர் ஆனார் இதனை. முத்துசாமி ஒன்றுக் கு மறே பட்ட இடங்களில் எழுதியுமிரூக்கிறார். இதன் விளைவாக, கித்ததுப் பட்டறையும் பிறந்தது. அதைத் தொடர்ந்து உலக பாவகைக் கித்தது விழா ஒன்று சங்கீத் நாடக அகாடமி ஏற்பாட்டில், தில்லியில் நடந்தது. அதில் பங்கறே க மூருகன் அழகைக் கப் பட்டார். அழகைத் து வந்தது முனவைர் நடிகர் ம.ராமசாமி. நானும் விழாக் குழுவின்ரில் ஒருவன் ஆனனே. அது ஒரு பெரிய அனுபவம். அந்த விழாவின் ஒரு கருத்தரங்கில் வாசித்த கட்டுரை ஒன்று (தமிழ் நாட்டில் இன்றைய நிலை- பாவகைக் கித்தது : இச் சூழலில் கட்டுரையைத் தொகுப்புகள் .187-194). விழா மலரூக் காக எழுதிய கட்டுரையை சங்கீத் நாடக 98, அக் டோபர் - பிஸம்பர் 1990)யில் பாரக் கலாம்.

சுமார் ஓன்றரை வருட காத் திருப்புக்குப் பின் முறிந்தகால எலும்பு சரேந்து நான் அலுவலகம் சரேந்தனே. அத்தோடும் என் பழைய சூற்றல்களும் சந்திப்புகளும் திரும்ப விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தன. எந்த கலை நிகழ்ச்சியானாலும் அது மண்டி ஹெளஸைச் சூற்றிய அரங்குகளிலேயே நிகழும். ஆக எது ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு எந்த அரங்கு போனாலும் மற்ற கலை இலக்கிய நிறுவனங்கள்குச் செல்வது என்பது திட்டமிடாமலேயே நிகழும். எல்லா அகாடமிகளிலும் நடப்புகள் இருந்தன. என்ன அபிர்வமான, மனம் தோய்ந்து மகிழ்விக் கும் நடப்புகள். இன்று அந்த காலம் அபிவானத்த நோக்கி நகர்ந்து மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. எப்பொழுதுமா எல்லோரும் ஓரே இடத்தில் இருக்கப் போகிறோம். ஓய்வு பெற்ற பிறகு தில்லியை விட்டு நகர்ந்தாயிற்று.

ஒரு நாள் ராஜநே திரன் இருந்த அறகைக்கு வந்த அபிஜீத் ஒரு புத்தகத்தகைக் கொடுத்து இதற்கு 3000 வார்த்தகைகளுக்கூள் ஒரு ரவெய்டு எழுதிக் கொடுங்கள் என்றார். புத்தகம் The Theater of the Mahabharata – Therukkuttu Performance in South India by Richard Armando Frasca. அமெரிக்காவின் பெர்க்லியில் இருக்கும் கலிபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து வந்து தரூக்கித்து கலையை தானும் பயின்ற அது பற்றி எழுதிய புத்தகம். எழுதிக் கொடுத்தனே. அது என்ன 3000 வார்த்தகைகளுக்கூள் அடங்கும்? பிரசுரமானது (Sangeet Natak – 101-102, July-December, 1992) அப்போது தான் அபிஜீத் சங்கீத் நாடகப் பத்திரிகைக்கு வரும் கட்டுரைகளை ஒழுங்கு செய்து அவரது லக்ஷியத்துக்கு ஏற்ப தயாரிப்பதை அடிக் கடி அங்கு செல்லும் போதெல்லாம் பார்த்தனே. உயர்ந்த மனிதர். சுமார் ஆறரை அபி உயரம். சற்று நீண்டது தொங்கும் தாடி. அப்போது இன்னம் நரதை தோன்றாத காலம். மஜேயில் இருக்கும் விளக்கொளியில் குனிந்து படிக் கும் காட்சி நன்றாக இருக்கும். ஒருவாறாக, சாமிநாத ஐயர் ஒரு நபற்றாண்டுக்கு முன் சின்ன சிமினி விளக்கொளியில் கும்பகோணம் பக்தபுரி அகரஹாரத்துத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஒரு சாயலை அபிஜீத் ஐந்துக்குப் பத்து காபினில் மின்சார விளக்கொளியில் உட்கார்ந்திருக்கப் பார்ப்பதாகத் தோற்றம் தரும். ஒரு சின்ன மாற்றம். அபிஜீத் கையில் ஒரு கண்கேப் பி மஜேயில் ஒரு டீக். அதிகப் படியாகக் காட்சி தரும். இல்லையெனில் இளம் வயது தாகபிர் தான்.

“அவ்வளவையும் எப்படிப் போட முடியும்? எபிட் பண்ணிய பிறகு காமிக் கிறனே பாருங்கள். ஏதாவது விட்டுப் போயிருந்தால் சொல்லுங்கள்” என்பார். நான் அதில் தலையிடுவதில்லை. நான் எழுதி அனுப்பியதை எந்தப் பத்திரிகையும் வட்டியதில்லை. மாற்றியதில்லை. ஹிந்துஸ் தான் டமைஸ், எக்னாமிக் டமைஸ், இந்தியன் எக்ஸ்ப்ரெஸ், சாஹித்ய அகாடமியின் ஹிந்தி, இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகள் எதுவும். என்ஸகைளோப் பியா அலுவலகத்தில் தான் கட்டுரையைத் தேவைக்கு ஏற்றவாறு எபிட் செய்வார்கள்.

அபிஜீத் அலுவலக காபினுக்குப் போனால் “ஒரு நிமிஷம்” என்று சொல்லி சரி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கட்டுரையை ஒரு இடத்தில் நி/றுத்திப் பின் தலை நிமிர்வார். சில நிமிடங்கள்க்கு மலே அதிகம் ஆயிருக்காது.

அபிஜீத் வங்காளி. நிறையைப் படித்தவர். ஹிந்தி, ஆங்கிலம், வங்காளம் எல்லாவற்றிலும். அவர் பச்சும் ஹிந்தி/உருது உச்சரிப்பில் ஒரு வங்காளியின் நாக் குச்செய்யும் அலங்கலத்தகைக் காணமுடியாது. அவர் படித்து வளர்ந்தது அலஹாபாதினில் என்று சொல்லிக் கேட்ட நினவை. அவர் அப்பாவும் ஒரு பெரிய படிப்பாளி. பெரிய லபை ரியை வீட்டில் உருவாகி வதைத் திருப்பவர். வங்காளிகளின் தசீய குணங்களில் ஒன்று அட்டா எனும் ஒரு கப்டீய மஜேயில் வதைத்துக் கொண்டு மணிக் கணக்கில் பச்சும் பழக்கம்.. சத்யஜித் ராயிலிருந்து கல்கட்டாட்ராம் ஸ்ட்ரகை, வரல. ஹில்ஸா, சிங்டிம்ன்கள் கட்டிடையில் துள்ளும். இதில் அபிஜீத் முழுக் முழுக் வங்காளி தான். எல்லா வங்காளிகளையும் போல சம்பாஷணைப் பிரியர். ஆனால் காட்டம் இராது. சண்டை இராது. வம்பு இராது.

ஆனால் அவரிடம் ஒரு விஷயம் கேட்டுவிட்டால் அதற்கு அவர் வகை சிரத்தையுடன் ஆதியோடந் தமாக நமக்கு விளக்கம் தருவார். நாம் கேட்ட ஒரு சின்ன விஷயத்தில் சொல்ல இவ்வளவு விஷயங்கள் பொதிந்திருக்கின்றனவா என்று ஆச்சரியமாக இருக்கும். நாம் கேட்ட விவரம் ஏதோ ஒரு விஷயத்தின் ஒரு சின்ன துகளாக, அணுவாக இருக்கும் தான். அபிஜீத் துக்கு எதையும் சூருக்கமாக கேட்ட விவரத்திற்கு மாத் திரம்பதில் சொல்லி பழக்கம் கிடையாது. ஒரு சின்ன உதாரணம், பூரிவதற்காக சொல்வதென்றால், பரதநாட்டியம் ஆடுபவர் வர்ணம் ஆடும் போது ஒரு வார்த்தையைப் பிடித்துக் கொண்டு சஞ்சாரி பாவம் என்று சொல்லி அந்த வார்த்தை சொல்லும் பூராணக் கதம் முழுவதையும் அபிநயம் பிடிக்கத் தொடங்குவது போலத் தான். எது பற்றியும் கேட்பவர் முழுதையும் விவரமாகத் தெரிந்துகொள்ளவே ஆதலால். அத் தனயையும் பூரிய வதைத்துவிடவேண்டும் என்பது போல அபிஜீத் மிக சாவகாசமாக நிதானமாக ஒவ்வொரு வார்த்தையாக அழகான உச்சரிப்பில் கவனம் செலுத்தி அவர் பச்ச ஆரம்பித்தால் அது ஏதோ பாடம் நடத்தும் ஆசிரியத் தனமாக இராது. வகை இயல்பான காரியத் தையே அவர் செய்வதாக இருக்கும். அது அவர் சூபாவம். நரேம் செலவாகும் தான். அவர்தும் நம்மதும். ஆனால் அவர் எதையும் விளக்கக் கேட்பது மிக சூவாரஸ்யமானதும் நம் பார்வையை விசாலப்படுத்துவதாகும். அவசர அவசரமாக அவரிடம் எதையும் விசாரித்துவிடமுடியாது. விவரம் பெற்று விட முடியாது.

அவருடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருப்பது ஒரு அனுபவம். அவருடனான நெருக்கமும் நட்பும் மலர்ந்தது. அதே அக்கறையும் சிரத்தையும் அவர் தமக்கு வந்தவற்றைத் திருத்துவதிலும் காட்டுவார். திருத்தியதை என்னிடம் காட்டினார். நான் எழுதியது தான். கூறதைத் திருந்தார் தான். சில prepositions, சில வார்த்தைகள் சில வாக்கிய அமபைப்புகள் திருத்தப்பட்டிருந்தன. படித்துப் பார்த்த போது எனக்கு ஏதும் சொல்லத் தெரியவில்லை. “ஏதும் விட்டுப் போயிற்றா? என்று கேட்டார். இல்லாதான். நான் எழுதியதைக் கிடைத்த அளவுக்கு சூருக்கத் தெரிந்திருக்கிறது. சில மொழிபெயர்ப்புகள், சில நரே காணல்கள் இவற்றை அவர் தொடரத்தில்லை. கருத்தரங்குக் கட்டூரகளை விழாவாகுத் தயாரிக்கும் போது அவர் எவரது எழுத்திலும் கைவதைத்தில்லை. அவருக்கு முன் இருக்கும் பொறுப்பில் அவர் காட்டும் சிரத்தையொடு அவரது படிப்பையும் அறிவு ஆழத்தையும் நான் சரேத்தப் பார்க்க முடியவில்லை. அந்த அறிவின் ஆழத்தையும் விசாலத்தையும் கொஞ்சம் எட்டிப்பிங் போன்ற வலையில் அலட்சியம் இருக்கலாம் என்று பட்டது. பின் வருடங்களில் நிறைய என எழுத்துகள் அவரிடம் சங்கீத் நாடக அகாடமிக் காக் சென்றிருக்கின்றன. கூறிப்பாக, பூரிசை கண்ணப்ப தம் பிரான், சூப்பிரமணியத் தம் பிரான் நரே காணல்கள் (இவற்றை விருட்சம் வெளியிட்ட உரையாடல்கள் தொகுப்பில் காணலாம்) உதயப்பிர்பாவகை கடித்து விழா

தொகுப்புகள், இப்படி பல. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் நாடக மடே நின்னவுகளை ஒரே தொகுப்பாக வளையிட முன் வந்து அது சங்கீத நாடக அகாடமிக்கு வந்தது. அதற்கு பண உதவி செய்வதற்கு ஒரு சிபாரிசு எழுதிக் கொடுக்கும்படி என்னிடம் சொன்னார். இதுவும் இன்னும் பல மற்ற விஷயங்கள் போல, ராஜநேத்ரிந் தான் அபிஜீ த்திடம், “இதில் யோசனை என்ன இருக்கிறது. சாமிநாதனிடம் கொடுக்கலாம்” என்று சொல்லியிருப்பார். அகாடமியின் பண உதவி கிடைத்து பத்தகமும் அச்சாகி வளி வந்தது. மிக முக்கியமான ஒன்று திரும்பக் கிடைத்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி தான். பத்தகம் வந்ததும் எனக்கு ஒரு பிரதி கொடுத்தது, பம்மல் சம்பந்த முதலியார் பற்றி ஒரு சின்ன அறிமுகத்தோடு இதிலிருந்து சில அத்தியாயங்களையும் மொழிபெயர்த்துத் தாருங்களேன் என்றார். கொடுத்தனே. 1890- 1940 காலத்து நாடக மடே பற்றி என்ன அக்கறை இருக்கமுடியும் என்று நினைத்தனே. ஆரம்ப கால முயற்சிகளுக்கு ஒரு சரித்திரரத்தார்ப்பு இருக்கலாம். அது தமிழர்க்கு. இருப்பினும் இரண்டு அத்தியாயங்களை மொழிபெயர்த்து ஒரு அறிமுகமும் எழுதிக் கொடுத்தனே அதைப் பார்த்ததும் இன்னும் இரண்டு அத்தியாயங்கள் மொழிபெயர்த்துத் தாருங்கள் என்றார். எனக்கு மிக சந்தோஷமாக இருந்தது. அவை பிரசுரமாயின. (Over Forty Years Before the Footlights - Sangeet Natak, Nos. 121-122, July-Dec. 1996, No. 123 Jan-March 1997). பின்புத்தகம் பற்றியே, பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் பங்களிப்பு பற்றி, நாடக இலக்கியத்துக்கும், நாடக மடேகைக் கலைக்கும், இரண்டு பற்றியும் எழுதித் தாருங்கள் என்றார். எழுதித் தந்தனே. (Sangeet Natak No.133-134, 1999)

ஓய்வு பெற்று எட்டு வருடங்களுக்கு மலே தில்லியில் தங்கியாயிற்று. நான் 1999 நவம்பர் மாத கட்சியில் சின்னவை வந்துவிட்டனே. வந்த பிறகு அபிஜீ த் எனக்கு ஏதோ ஒன்றை எனக்கு அனுப்பி அது அச்சுக்கு அனுப்பப்படும் முன் அதை சரிபார்க்கச் சொல்லியிருந்தார். என்னவென்று இப்போது நினைவில் இல்லை. அதில் ஏதும் மாற்றம் செய்வதற்கில்லை என்று எழுதித் தெரிவித்தனே. சின்னவை வந்ததும் வாழ்க்கையில் ஓர் இழப்பு மிகவும் வலியதாக மனதை நோக்கச் செய்தது. தில்லி வாழ்க்கையோடு சில நட்புகளுடனான அன்றாட உறவாடலும் போயிற்று. என்ன செய்ய முடியும்? அபிஜீ த்துடனான முதல் அறிமுகமும் சந்திப்பும் சங்கீத நாடகப் பத்திரிகைக்கு எழுதுபவனாக. ஆனால் அது அந்தத் தளத்திலும் விரிவும் ஆழமும் பெற்றதோடு, அவ்வப்போதான உறவாடலும் சமபாஷணைகளும் ஒரு வியப்பையும் நெருக்கத்தையும் கொடுத்தன. ராஜநேத்ரிந், அபிஜீ த்தோடு தான் காண்டீனாக்கு சாப்பிட போவோம். இப்படி பலர் சாஹித்ய அகாடமியிலும், லைப் ரரியிலும்.

இடையில் அபிஜீ த் சங்கீத நாடக அகாடமியை விட்டு நேஷனல் புக்ட் ரஸ்ட்டுக்கு Joint Director ஆகவோ என்னவோ வலையில் சேர்ந்தார். பெரிய பதவி. அடுத்து டரைக்டராகும் வாய்ப்பு, டரைக்டர் அரவிந்த் என்று தான் பாதி பெயர் நினைவில் இருக்கிறது. பொறுப்பு, நிர்வாகமும் பத்தகத்தரே வும் மொழிபெயர்ப்பு மறே பார்வையும் தான் என்று நின்கை கிறனே. ஒரு வருடம் அங்கு இருந்திருப்பாரோ என்னவோ. அங்கு அவரால் சந்தோஷமாக இருக்க முடியவில்லை. மறுபடியும் சங்கீத நாடக அகாடமிக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டார். பழைய வலையைக் கு. பழைய அதே அந்த ஓடும் கிய காபினில் பத்தகக் குவியல்களிடையே அமர்ந்து கொள்ள. ஒரு வருத்தமும் இல்லை. பழைய நாட்களின் இழந்த நிதானம், சந்தோஷம் திரும்ப பெற. வாழ்க்கையில் வறே என்ன வண்டும்?

தந்தையாரும் தாயும் இல்லை இப்போது. தனிக்கட்டை. மணம் சயெ்து கொள்ளவில்லை. விருப்பமில்லை. யமுனை நதியைக் கடந்தால் படபட கஞ்சில் வீடும். தந்தை விட்டும் போன லைப் ரரி. அது மட்டுமல்ல. புத்தகங்களோடும் சிந்தனை உலகோடும். கலைப் பிரகஞ்சையோடும் வாழ்வதில் தான் அர்த்தம் உண்டு என்று நின்கைகும் கலாசாரம். அகாடமிக்கு நிதானமாகத் தான் வருவார் காலை 11-க்கும் 12-க்கும் இடையில். யாரும் அவரை அவசரப்படுத்துபவர் இல்லை. ஏன் வரவில்லை என்று கேட்பவர் இல்லை. அவர் வருகைக்காகக் காத்திருப்பார்கள். அந்த மரியாதையும் மதிப்பும் அவருக்குண்டு. படாடபமோ, தான் என்ற நின்பை போசற்றும் அற்றவர். அவர் எல்லோரிடமும் பசேவதும் பழகுவதும் ஓரே போலத் தான் இருக்கும். சூற்றி இருப்பவர் அனகேமாக எல்லோரிடமும் சொந்த வாகனம் இருக்கும். அபிஜீ த்தில்லி பஸ்ஸில் தான் பயணம். எனக்கு அவரைத் தெரிந்த நாளிலிருந்து. அதுவே ஓரே பெரிய ஆச்சரியம். ரவீந்திர பவனில் சூற்றியிருக்கும் திருவோர உணவகக் கடகைகள், எது புதிதாக வந்திருக்கிறது. அங்கு என்ன கிடகைகும் என்பதிலும் அவருக்கு ஆர்வம். மகாராஷ்டிரா பவனுக்கு எதிரா ஓரே ரோடும் போகும் அங்கே ஓரே தன் புதுசா கடகை வசசிருக்கான். படபட ரே நல்லா இருக்கும் போகலாமா? என்பார். அந்தக் கழந்தைத் தனச் சிரிப்பு அதையெல்லாம் இழந்து விட்டனே தான். நான் இங்கு பங்களிர் வந்த பிறகு, நண்பர் மகாலிங்கத்துடன் ஓரே வாரம் தில்லி போகலாமா என்று அவர் சொல்லக் கிளம்பினோம். அப்போது பழைய நண்பர்களோடும், ராஜநே திரனோடும் தான் பெரும் பொழுது கழிந்தது. ராஜநே திரனோடும் என்றால் அபிஜீ த்தைப் பாரக் காமல் இருக்க முடியுமா என்ன? ராஜநே திரன் இப்போது இருக்கும் தசேய நாடகப் பள்ளிக்கு எதிரே தான் ரோடதை தாண்டினால் சங்கீத் நாடக அகாடமி. ஆவலோடும் அபிஜீ த்துக்காகக் காத்திருந்தனே. வந்தார். ஆளே மாறியாயிற்று. அந்த தாகபீர் தோற்றம் தரூம் நீண்ட பினக் கழுத்ததைத் தொடும் சிகை இல்லை. மிக முக்கியமாக தாடி இல்லை. அபிஜீ த்துக்கு எப்படி இருந்ததோ என்னவோ, எனக்கு அது ஓரே இழப்பாகத் தோன்றியது. அது பற்றிப் பசேவில்லையே தவிர அபிஜீ த்த் மற்ற விஷயங்களில் பழைய அபிஜீ த்தான். எப்போதும் போல் அன்றைய மாலகை அபிஜீ த்த், ராஜநே திரன், இன்னும் ஒன்றிரண்டு மராத் தி நாடக நடிகர்களோடும் ஓரே பாரில் நான்கு மணி நேரம் கழிந்தது. மகாலிங்கம் தபிரத் தில் அமர்ந்து வடிககை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பழைய அபிஜீ த்த் திரும்ப தரிசனம் தந்தார்.

பழைய அபிஜீ த்த் என்றனே. பல அர்த்தங்களில். எண்பதுகளில் கடகையில் பார்த்த அதே அபிஜீ த்த். அதே அகாடமி. அதே ஐந்துக்கு எட்டோ புத்தகோ உள்ள அதே ஓடும் கிய காபின். எல்லாவற்றுக்கும் மலோக அதே வலை. அதே பதவி. அவரை சங்கீத் நாடக ஆசிரியராகப் பார்த்த போது இருந்த கஷேவ் கொதாரியதைத் தொடர்ந்து பலர் அபிஜீ த்துடன் இருந்த சகாககள் சகெ ரடரியாகி, கீழிருந்தவர்களும் உயர்ந்து சகெ ரடரியாகி எத்தனையோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன. நிகழ்ந்து கொண்டும் வருகின்றன ஓவ்வொரு முறையும் அந்த பெரிய நாற காலி காலியாகும் போதும் அவருக்கு அது கொடும் கப்பட்டு அவர் அதை மறுத்து வருகிறார்.. அபிஜீ த்த் மாத் திரம் தன் காபினகை, தன் எட்டிப் பர் வலையை, தன் கட்டுரகைகளைத் திருத்தும் வலையை விட்டவரில்லை. அதிலிருந்து நகர்ந்தவரில்லை. ராஜநே திரனிடம் கேட்டனே. ஏன் இப்படி? என்று. அபிஜீ த்துக்குப் பிபிக கவில்லை. பதவி உயர்வு என்ன பதவி உயர்வு. சள்ளை பிபித்த வலை. அனாவசியமாக கண்டவனுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லிக் கொண்டே யார் வணேடும் மானாலும் என்னவணேடும் மானாலும் ஆகிக் கொள்ளட்டும். மண்டிஹவூஸ்

ஸ்டாப்பில் இறங்கி இங்கு நடந்து வந்தால் நிம்மதியான சந்தோஷமான மனத்துடன் வரவேண்டும். திரும்பி வீட்டு சிலை ஐந்து மணிக் கு மண்டிஹவுஸ் ஸ்டாப்புக்குச் சிலைலும் போது அதே மன நிம்மதி வேண்டும். எனக்கு வேண்டிய பணம் கிடைத்துவிடுகிறது. இது போதும். இதுக்கு மலே பணம் சம்பாதித்து பதவி பெற்று என்ன ஆகவேண்டும்? எனக்கு என்ன துவே?

இடையில் வந்த சிலர் அதிகார துஷ்பிரயோகத்தின் காரணமாக, வீட்டுக்கு அனுப்பப் பட்டனர். இவருக்கு கீழ் நிலையில் இருந்தவர்கள் பதவி உயர்வு பெற்று ஓய்வும் பெற்று விட்டனர். இது எல்லாவற்றையும் அமையாக அபிஜீ த் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். இப்போது சுகெரடரி யார்? என்று கேட்டேன். ஹலென் ஆச்சார்யா பதில் வந்தது ராஜநே திரனிடமிருந்து. ஹலென் அபிஜீ த் துக்கு இரண்டொரு படிகள் கீழே உள்ள பதவியில் பலரிடையே ஒருவராகக் காணப்பட்ட பணம். அமையான, அலட்டிக்கொள்ளாத, எல்லோரிடமும் சிரித்த முகத்துடன் பசும் பணம். இததைத் தான் பற்றற்ற வாழ்க்கை என்பார்களோ? இததைத் தான் பகவதீ தை நிஷ்காம கர்மி என்று சொல்கிறதோ.